

RAGNAR JÓNASSON

"Jónasson bana göre mutlaka
okunacak yazarlardan...
Muhtemelen günümüzün
en iyi İskandinav yazarı."

Lee Child

—
Polisiye
Gerilim
—

Sis

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Karanlık

Ada

sis

Orijinal adı: Mistur

© 2017, Ragnar Jónasson

Yazan: Ragnar Jónasson

İngilizce çeviri: © Victoria Cribb, 2020

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayın hakları Copenhagen Literary Agency ApS ve Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5683-67-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sis

Ragnar Jónasson

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

Prolog

Şubat 1988

Hulda Hermannsdóttir gözlerini açtı.

Üzerine ilaçla uyutulmuş gibi bir ağırlık, güçlü bir uyuşukluk çökmüştü. Bütün günü sandalyesinde uyuyarak geçirebilirdi. Neyse ki kendine ait özel bir odası vardı da dış dünyaya kapısını kapatıp boşluğa bakabiliyor ya da gözlerini yumup kendini zamanın akışına bırakabiliyordu. Bu arada evraklar da masasının üstünde birikmeye devam ediyordu. İki hafta önce izinden döndüğünden beri tek bir davayla bile ilgilenememişti.

Bu ihmalkârlığı amiri Snorri'nin de dikkatinden kaçmamıştı ama neyse ki adam sabırlı ve anlayışlıydı. Öte yandan artık işe dönmek zorundaydı; Jón'la evde kapalı kalmaya bir dakika daha dayanacak gücü kalmamıştı. Álftanes'teki evlerinin nefes kesici doğal güzelliği bile son zamanlarda etkisini gösteremiyordu. Hulda dalgaların uğultusunu duymaz, gökyüzündeki parlak yıldızları ve kuzey ışıklarını görmez olmuştu. Jón'la neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve artık bir sohbet başlatmaktan da vazgeçmişti. Jón ona doğrudan seslenirse cevap veriyordu sadece.

Şubat ayının karanlığı durumu daha iyiye götürmüyordu. Yılın en soğuk, en sıkıntılı zamanıydı ve her yeni gün hava koşulları daha da kötüleşiyordu sanki. Yetmezmiş gibi, o ayki yoğun kar yağışı da şehri sessiz bir tabakayla kaplayarak yolları tıkamıştı, arabalar trafikte sıkışıp kalıyordu. Hulda, çivili lastiklerine rağmen Škoda'sıyla Kópavogur'un anayoluna güvenli bir şekilde

ulaşabilmek için Álftanes'in temizlenmemiş arka yollarında büyük mücadele vermişti.

Bir ara işe gidebileceğinden bile şüphe etmişti. Hatta evden bir daha çıkabileceğinden ya da yorganını kaldırabilecek gücü bulabileceğinden bile emin değildi. Ama sadece iki seçeneği vardı; ya Jón'la evde kalacak ya da kendini işe veremese bile sabahın ilk saatlerinden gün batımına kadar ofiste oturacaktı.

Tercihini ofisten yana kullanmıştı ama kendini vermekte zorlanınca günlerini dosyaları ve raporları oradan oraya aktararak geçirmiş, bir türlü odaklanamadığı için onları okuma girişimleri de sonuçsuz kalmıştı. Böyle devam edemez, diye düşündü, işler düzelmek zorunda. Vicdan azabından hiçbir zaman kurtulamayacaktı –bunu biliyordu– ama zamanla acı da azalacaktı. En azından bu umuda tutunabilirdi. Ama şimdilik Jón'a duyduğu öfke azalmak şöyle dursun, giderek büyüyor ve irin topluyordu. Her geçen gün öfkesinin ve nefretinin içinde daha yıkıcı bir şekilde çalkalandığını hissediyor ve bunun kendisine hiçbir faydası olmadığını biliyordu ama duygularını kontrol edemiyordu. Ne yapıp edip bir çıkış yolu bulmalıydı...

Hulda masasındaki telefon çaldığında herhangi bir tepki vermedi. O karanlık ve kendine ait dünyada kaybolmuşken defalarca çalan telefona başını kaldırıp bakmadı. Sonunda suyun altındaymış gibi ağır çekimde hareket ederek ahizeyi kaldırdı.

"Hulda."

"Merhaba, Hulda. Ben Snorri."

Hulda bu ismi duyar duymaz tedirgin oldu. Acil bir durum olmadığı sürece amiri onu aramazdı. İletişimleri genellikle sabah toplantılarıyla sınırlıydı ve Hulda'nın soruşturmalarının günlük işleyişine fazla karışmazdı.

"Merhaba" dedi Hulda biraz gecikmeli olarak.

"Odama uğrayabilir misin? Bir konu var."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp ayağa kalktı ve çantasındaki küçük aynadan kendine baktı. Ne kadar kötü hissederse hissetsin işyerinde sıkıntısını kimseye belli etmeme kararı almıştı. İş arkadaşları elbette ki durumunu biliyordu ama yine kendi isteği

dışında mazeret iznine çıkartılmaktan ödü kopuyordu. Akıl sağlığını koruyabilmenin tek yolu bir şeylerle meşgul olmaktı.

Kendi ofisinden çok daha geniş ofise girdiğinde Snorri onu gülümseyerek karşıladı. Hulda onun bu sempatik tavrını fark ettiğinde, kazanmak için çok uğraştığı özdenetiminin bu ufacak nezaket göstergesiyle yerle bir olmasından korkarak kendi kendine küfretti.

Snorri "Nasılsın, Hulda?" diye sordu ve cevap vermesini beklemeden oturmasını işaret etti.

"Bu şartlar altında iyiyim."

"Ofise dönmek nasıl?"

"Çalışmaya başladım. Geçen yıla ait birkaç davayla ilgili yarım kalan işleri hallediyorum. Her şey yolunda gidiyor."

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Snorri. "İhtiyacın varsa iznini seve seve uzatırım. Sana burada ihtiyacımız var tabii ama zorlu davalarla başa çıkabileceğinden emin olmak istiyoruz."

"Anlıyorum."

"Peki yapabilecek misin?"

"Neyi?"

"Başa çıkabilecek misin?"

Hulda onun gözlerinin içine bakarak "Evet" diye yalan söyledi.

"Pekâlâ. Bir durum var ve bunu senin araştırmanı istiyorum Hulda."

"Öyle mi?"

"Sevimsiz bir iş." Snorri bir an duraksadıktan sonra kaşlarını çattı ve elini sallayarak sözlerine vurgu kattı. "Hatta çok sevimsiz. Doğuda bir cinayet şüphesi var. Hemen oraya birini göndermemiz gerekiyor. Döner dönmez seni bu işin içine soktuğum için çok üzgünüm ama şu an boşta senin kadar deneyimli biri yok."

Hulda içten içe Snorri'nin bunu biraz daha süslü bir iltifat olarak dile getirebileceğini düşünse de üstünde durmadı.

"Giderim tabii. Buna hazırım" diye cevapladı ama daha söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. "Doğuda neresi?"

"Şey, kilometrelerce uzakta bir çiftlik evi. Orada çiftçiliğe nasıl hâlâ devam ediyorlar bilmiyorum."

“Kurban kim? Biliyor muyuz?”

“Kurban mı? Ah, kusura bakma Hulda, sana tüm hikâyeyi anlatmadım. Tek bir cesetten bahsetmiyoruz...” Snorri durakladı. “Korkunç bir keşif olduğu aşikâr. Cesetlerin ne kadar süredir orada olduğu belli değil ama muhtemelen Noel’den beri oradalar...”

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

I

İki ay önce
1987 Noel'inin hemen öncesi

Son.

Erla kitabını bıraktı ve derin bir iç geçirerek eski püskü koltuğa sırtını yasladı.

Saatten haberi yoktu. Oturma odasındaki duvar saati bir süre önce durmuştu, hatta belki birkaç yıl önce durmuştu. Onu nasıl tamir edeceklerini bilmiyorlardı; çok ağır ve hantal olduğundan külüstür cipe yükleyip uzun, engebeli yoldan köye götürmeyi de ciddi anlamda hiç düşünmemişlerdi. Arabaya sığacağından ya da köyde böyle eski bir mekanizmayı tamir edebilecek birini bulacaklarından bile emin değillerdi. Bu yüzden saat öylece bırakılmış, süs eşyasına dönüşmüştü. Aslında saat kocası Einar'ın büyükbabasınınındı. Bildiği kadarıyla büyükbaba, tarım eğitimi aldığı Danimarka'dan, çiftliğin başına geçmek için döndüğünde bu saati de yanında getirmişti. Einar bunun tam da ondan beklenen bir şey olduğunu söylerdi hep. Ondan sonra sıra babasına gelmiş, sonunda bayrak Einar'a geçmişti. Einar'ın büyükbabası uzun zaman önce ölmüş, babası da zamanından erken ölmüştü. Buralarda çiftçilik yapmak, hatta sadece yaşamak bile insanı zihinsel ve fiziksel olarak yoruyordu.

Hava çok soğuktu. Bu mevsimde beklenen bir şeydi bu tabii ki. Evin eskiliği kendini her şekilde hissettiriyordu; rüzgâr belli bir yönden estiğinde oturma odası gibi bazı odalarda ısınmanın tek yolu, tam da şu an yaptığı gibi kalın battaniyelere sarınmaktı. Battaniye onu ısıtıyordu ama açıkta kalan elleri öyle üşümüştü ki sayfaları çevirmekte bile zorlanıyordu. Yine de dayandı. Okumak ona, bildiği her şeyden daha çok zevk veriyordu. İyi bir kitap onu çok uzaklara, iklimin daha sıcak ve hayatın daha kolay

olduğu bambaşka bir dünyaya, başka bir ülkeye, başka bir kültüre götürebilirdi. Elbette ki bu çiftlikten veya çiftliğin konumundan memnun ya da hoşnut olmadığı anlamına gelmiyordu. Sonuçta burası Einar'ın ailesinin eviydi, dolayısıyla dışını sıkıp en iyisini yapmaktan başka çaresi yoktu. Reykjavík'te savaş sonrası dönemde büyüyen Erla, İzlanda'nın ıssız dağlık bölgesinde bir çiftçinin karısı olmayı hiç hayal etmemişti ama Einar'la tanıştığında ayakları yerden kesilmişti. Ve daha yirmili yaşlarının başındayken Anna dünyaya gelmişti.

Anna'yı düşündü. Anna'nın evi onlarınkinden daha iyi durumdaydı; nispeten yakın bir zamanda, kendi evlerinin biraz uzağında, kiracı çiftçilere pansiyon olarak inşa edilmişti. Uzak olmalarının en kötü yanı, havanın böyle kapalı olduğu zamanlarda birbirlerini sık sık ziyaret edememeleri ya da büyük zorluklarla ziyaret etmeleriydi. Einar şiddetli kış aylarında cipi genelde çalıştırmazdı çünkü günlerce durmadan kar yağdığında dört çekerler, çivili lastikler ve zincirler pek işe yaramıyordu. Bu koşullarda bir yerden bir yere yürüyerek veya kros kayağıyla gitmek daha kolaydı ve hem kendisinin hem Einar'ın yetenekli kayakçılar olmaları büyük şanstı. Becerilerini geliştirmek için yokuşlarda daha sık kaymaları eğlenceli olurdu ama bu tür şeylere hiç zamanları olmuyordu. Para da her zaman kısıtlıydı; çiftlik giderlerini ancak çıkartabiliyorlardı ve eğlenceye veya seyahate harcayacak para neredeyse kalmıyordu. Bu konuyu pek konuşmuyorlardı. Şu an amaçları her zamanki gibi kıt kanaat geçinip çiftliği ayakta tutmak ve mümkünse kâr etmektir. Ailenin onurunun Einar için önemli olduğunu biliyordu; atalarından miras kalan ağır bir yük yüklenmişti ve ataları da görünmeyen varlıklarıyla her an onu izliyorlarmış gibiydi.

Büyükbaba birinci Einar Einarsson, Erla'nın şu an oturduğu evin en eski bölümünden, yani kocasının ifadesiyle "büyükbabasının kendi elleriyle, kan, ter ve gözyaşlarıyla" inşa ettiği orijinal ahşap yapıdan onları izliyordu. Einar'ın babası ikinci Einar Einarsson, Erla'nın yeni kanat olarak adlandırdığı, yatak odalarının bulunduğu ve kocası üçüncü Einar Einarsson'un çocukluğunda inşa edilen beton ek binanın hâkimiydi.

Ragnar Jónasson'un romanları 30'dan fazla dile çevrildi. 4,5 milyon okura ulaştı.

1987 yılı, Noel zamanı. İzlanda'nın doğusunda, ücra bir çiftliğin kapısı çalınır. Normal şartlarda, kar fırtınasında buraya gelmek neredeyse imkânsızdır. Ev sahibi karı koca, kapıdaki yabancıyı içeri alırlar. Bunun büyük bir hata olduğunu çok geçmeden anlayacaklardır...

Dedektif Hulda ise bu sıralarda bir kayıp vakasının soruşturmasını yürütmekle görevlidir; diğer yandan özel hayatında hızla büyüyen bir kriz karşısında kendini çaresiz hissetmektedir.

Ragnar Jónasson'un "Gizli İzlanda" serisinin ilk kitabı *Karanlık*'ta tanıştığımız Müfettiş Hulda Hermannsdóttir'in hikâyesinde bir kez daha geriye gidiyoruz. Üçlemenin son kitabı *Sis*, İzlanda'nın buz gibi soğukunda, tüyler ürperten, müthiş bir gerilim.

© Baldur Kristjánsson 2021

Ragnar Jónasson, çoksatın "Karanlık İzlanda" ile Hulda serisi olarak da bilinen "Gizli İzlanda" serilerinin yazarıdır. Yazar 17 yaşından itibaren on dört Agatha Christie romanını İzlandacaya çevirmiştir. Reykjavík'te yaşayan Jónasson, yazarlığın yanında şirket avukatlığı yapıyor ve Reykjavík Üniversitesi'nde telif hakları hukuku dersi veriyor. *Karanlık*, *Ada* ve *Sis* kitaplarıyla Türkçede Hulda serisi tamamlanmıştır.

Çeviren: Solina Silahlı

